

Discessit igitur Sophocles ab ea fama, quam secutus Euripides Phoenissis est⁵⁾, qui filios, quod Oedipum post scelera eius detecta domo inclusissent iniuriaque affecissent, diris illis, ut sanguine domum partirentur, ab eo devotos scripsit⁶⁾. Quanquam idem ille Euripides eadem in fabula Tiresiam fecit improbare factum illud filiorum his verbis (872 sqq.): Ἐτεοκλέους μὲν οὖνεκ' ἂν κλήσας στόμα χρησμούςς ἐπέσχον, σοὶ δ', ἐπεὶ χρηζεις μαθεῖν, λέξω· νοσεῖ γὰρ ἠδὲ γῆ πάλαι, Κρέον, ἐξ οὗ τέκνωθή Λαῖος βία θεῶν, πόσιν τ' ἔφυνσε μητρὶ μέλεον Οἰδίπου. αἱ θ' αἵματωποὶ δευγμάτων διαφθοραὶ θεῶν σόφισμα κἀπίδειξις Ἑλλαδι. ἃ συγκαλύψαι παῖδες Οἰδίπου χρόνῳ χρηζόντες, ὡς δὴ θεοὺς ὑπεκδραμούμενοι, ἤμαρτον ἀμαθῶς· οὔτε γὰρ γέρα πατρὶ οὔτ' ἔξοδον διδόντες ἄνδρα δυστυχῆ ἐξηγρίωσαν· ἐκ δ' ἔπνευσ' αὐτοῖς ἀρὰς δεινὰς νοσῶν τε καὶ πρὸς ἠτιμασμένος. κἀγὼ τίς οὐ δρῶν, ποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη εἰς ἔχθος ἤλθον παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου.

Itaque longissime Sophoclem ab eorum sententia afuisse apparet, qui Oedipum, ut filiis suis mala imprecaretur, istiusmodi causis adductum narrarunt, quales sunt quae apud Athenaeum XI. p. 465. E. F. (p. 1032 sq. ed. Dind.) et apud Scholiastam ad O. C. 1375. commemoratae leguntur.

Apud Athenaeum haec scripta exstant: ὁ δὲ Οἰδίπους δι' ἐκπτώματα τοῖς υἱοῖς κατηράσατο, ὡς ὁ τὴν κυκλικὴν Θηβαΐδα πεποιηκῶς φησιν, ὅτι αὐτῷ παρέθηκεν ἔκπωμα, ὃ ἀπηγορεύκει, λέγων οὕτως·

Αὐτὰρ ὁ διογενὴς ἦρως ξανθὸς Πολυνείκης
 πρῶτα μὲν Οἰδιπόδῃ καλὴν παρέθηκε τράπεζαν
 ἀργυρέην Κάδμοιο θεόφρονος· αὐτὰρ ἔπειτα
 χρῦσεον ἔμπλησεν καλὸν δέπας ἠδέος οἴνου.
 αὐτὰρ ὄγ' ὡς φράσθη παρακείμενα πατρὸς εἰοῖ
 τιμήεντα γέρα, μέγα οἱ κακὸν ἔμπεσε θυμῷ,
 αἶψα δὲ παισὶν εἰοῖσι μετ' ἀμφοτέροισι ἔπαρὰς
 ἀργαλέας ἠράτο· θεὸν δ' οὐ λάνθαν' Ἑρινύν·
 ὡς οὐ οἱ πατρῷ' ἐνηεῖη φιλότητος
 δάσσαιντ', ἀμφοτέροισι δ' εἰοῖ πόλεμοί τε μάχαι τε.

5) Inclusum Oedipum a filiis esse Diodorus etiam IV, 65. narrat, de diris tamen tacens.

6) Phoen. 58 sqq.: μαθῶν (sc. Οἰδίπους) δὲ τὰ μὰ λέκτρα μητρῶων γάμων εἰς ὄμμαθ' αὐτοῦ δεινὸν ἐμβάλλει φόνον χρυσηλάτοις πόρπαισιν αἱμάξας κόρας. ἐπεὶ δὲ τέκνων γέννη ἐμῶν σκιαζέται, κλείθροισι ἐκόνψαν πατέρος, ἵν' ἀυνήμων τύχη γένοιτο, πολλῶν δεομένη σοφισμάτων. ζῶν δ' ἐστ' ἐν οἴκοις, πρὸς δὲ τῆς τύχης νοσῶν ἀρὰς ἀράται παισὶν ἀνοσιωτάτας, θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχεῖν τόδε. Paulo aliter ipse Oedipus de diris illis loquens introducitur ab eodem 1602 sqq.: κτανῶν δ' ἔμαντοῦ πατέρος ὁ δυσδαίμων ἐγὼ εἰς μητρὸς ἤλθον τῆς ταλαιπώρου λέχος. παῖδάς τ' ἀδελφοὺς ἔτεκον, οὓς ἀπάλεσα ἀρὰς παραλαβὼν Λαῖον καὶ παισὶ δούς. Praeterea in his locis Phoen. dirarum illarum mentio fit: 336. 477 sq. 627. 1059 sqq. 1364. 1435. 1550 sqq.